בתי המשפט

בבית משפט השלום (עניינים מקומיים בני ברק) **ת"פ 954/15**

בפני כב' השופט אילן סלע

בעניין: הוועדה המקומית לתכנון ובניה בני-ברק **המאשימה**

נ ג ד

1. ישרס חברה להשקעות בע"מ
2. שלמה אייזנברג (נמחק)
3. שי טאובר (נמחק)
4. ע.מ. עיני מזון בע"מ
5. מנחם יעקב עיני

הנאשמים

חקיקה שאוזכרה:

חוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965: סע' 1, 145, 204, 205, 208, 208(ב), 253, 253(2)

תקנות התכנון והבניה (עבודה ושימוש הטעונים היתר), תשכ"ז-1967

חוק רישוי עסקים, תשכ"ח-1968: סע' 33

חוק העונשין, תשל"ז-1977: סע' 343יח(א), 34כא

חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982: סע' 149(10)

מיני-רציו:

* הנאשמים זוכו מביצוע עבירה של ביצוע שימוש במקרקעין הטעון היתר, ללא היתר, בסטייה מהיתר ובניגוד לתכנית. נפסק, כי המילה "מאפייה" שבתכנית סובלת יותר מפירוש אחד, ומאחר והפירוש שהעלו הנאשמים סביר, יש לבחור בו לצורך ההליך הפלילי ולהביא לזיכויים של הנאשמים מהעבירה שיוחסה להם בכתב האישום.

* תכנון ובנייה – תכניות – פירושן

.

כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של ביצוע שימוש במקרקעין הטעון היתר, ללא היתר, בסטייה מהיתר ובניגוד לתכנית.

.

בית המשפט זיכה את הנאשמים ופסק כלהלן:

"חנות מפעל" ככלל שימוש שונה מהשימוש היצרני-תעשייתי, שכן מדובר בשימוש שיכול לעמוד בפני עצמו ולא נכון לראות בו שימוש הנבלע ונטמע בפעילות היצרנית. אין אפוא, לקבל את הטענה הכללית

nevo.co.il

שהעלה ב"כ הנאשמים לפיה במקום המוגדר לתעשייה ניתן לקיים חנויות המוכרות את הסחורה המיוצרת במפעלי התעשייה.

תכנית בניין עיר תפורש מתוך עצמה, על פי התקנון והתשריט הכלולים בה. כאשר התכנית איננה ברורה דיה, ניתן להיעזר בנסיבות חיצוניות האופפות את התכנית, על מנת לברר מה הייתה כוונת מוסד התכנון.

המילה "מאפייה" שבתכנית סובלת יותר מפירוש אחד, ומאחר והפירוש שהעלו הנאשמים סביר, יש לבחור בו לצורך ההליך הפלילי ולהביא לזיכויים של הנאשמים מהעבירה שיוחסה להם בכתב האישום. גם אם הפרשנות של הנאשמים מוטעית, הרי שמאחר והוכח, כי זו אכן הייתה הפרשנות שהם נתנו למונח "מאפייה" ואף ראו חיזוק לכך מאישורי הוועדה ומחלקת רישוי עסקים, כמו גם המצג שהציגה המאשימה בשתיקתה במשך שנים רבות לפעילות הנאשמת, עומדת להם למצער הגנת הטעות.

גם לו היה מקום לקבוע כי הנאשמים אכן ביצעו עבירה של שימוש במקרקעין ללא היתר ובניגוד לתכנית, הרי שהיה לזכותם בשל השיהוי שנקטה המאשימה בהעמדתם לדין.

הכרעת דין

(נאשמים 4-5)

אני מזכה את הנאשמים מהעבירה שיוחסה להם בכתב האישום.

כתב האישום ותשובת הנאשמים

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של ביצוע שימוש במקרקעין הטעון היתר, ללא היתר, בסטייה מהיתר ובניגוד לתכנית, עבירה לפי סעיפים 145, 204, 205, 208 ו-253 לחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה-1965 (להלן: "חוק התכנון והבנייה").

2. לפי הנטען בכתב האישום, במקרקעין הידועים כגוש 6192 חלקה 387 ברח' יואל בבני-ברק (להלן: "המקרקעין") נעשה שימוש לחנות לממכר מאפים ולמסחר בשטח של כ-152.93 מ"ר, וזאת ללא היתר, בסטייה מהיתר ובניגוד לתכנית.

3. כתב האישום הוגש כנגד נאשמים 1-3 כבעלי המקרקעין וביחס לנאשמים 2-3 נטען גם להיותם מנהליה הפעילים של נאשמת 1. בהמשך, לאחר שמיעת פרשת התביעה, הגיעו נאשמים 1-3 להסדר טיעון עם המאשימה, לפיו האישום כנגד נאשמים 2-3 ימחק, נאשמת 1 תודה ותורשע ויושת עליה קנס בסך של 20,000 ₪. ביום 3.12.15 ניתן פסק דין כנגד נאשמת 1 בהתאם להסדר.

הכרעת דין זו עוסקת אפוא, אך בעניינם של נאשמים 4-5.

4. כנגד נאשמים 4-5 נטען כי הם החזיקו במקרקעין בשעת ביצוע השימוש האסור ומי שהיו אחראים בפועל לביצוע שימוש זה. נאשם 5 (להלן: "הנאשם") הואשם גם בהיותו מנהלה הפעיל של נאשמת 4 (להלן: "הנאשמת").

5. הנאשמים כפרו במיוחס להם. לדבריהם, התשריט שצורף לכתב האישום אינו נכון; לא נעשה שימוש לחנות לממכר מאפים ומסחר, אלא למאפייה, קונדיטוריה, ייצור מאפה ותעשיה; השימוש שנעשה אינו בגדר שימוש חורג ואינו דורש היתר לשימוש חורג, אינו סוטה מהיתר ואינו בניגוד לתכנית. הם הודו כי הם המחזיקים במקרקעין וכי הנאשם הינו מנהל הנאשמת.

<u>המסכת הראייתית</u>

6. המאשימה הצטיידה בעדות מפקח הבנייה, מר אודי עובד (להלן: "המפקח"). המפקח סיפר כי ביקר במקרקעין מספר פעמים, החל מיום 26.11.12 וראה כי במקום קיימת חנות לממכר דברי מאפה, לצד מאפייה. הוא ציין כי עובר לביקורו הראשון הוא קיבל תשריט ממחלקת השומה בעירייה (ת/2) ומצא אותו תואם למצב בשטח. הוא, אמנם לא ערך מדידה, אך הוא חישב את השטח בדרך של אומדן ולכן יכול להיות שקיימת סטייה של מספר מטרים. הוא סימן על גבי התשריט בצבע אדום את שטח החנות. הוא גם צילם תמונה של הפעילות במקום (ת/3). בביקור נוסף הוא רכש דברי מאפה במקום וקיבל חשבונית (ת/4). בביקור ביום 23.03.15 הוא צילם מספר תמונות בחנות (ת/5), בהן ניתן לראות שלטי שיווק שהוצבו במקום (תמונה מס' 1), מוצרים למכירה על גבי מדפים (תמונות מס' 2-6), ושלט המציין כי דרושים מוכרים/מוכרות לעבודה בחנות (תמונה מס' 7). כן צילם את שטח המעבר בין החנות למאפייה (תמונה מס' 8). בחקירתו הנגדית הוא נדרש לתמונות אלו ונתבקש להבהיר אלו חלקים הנצפים בתמונות שייכים לחנות ואלו - למאפייה. הוא גם הבהיר כי בביקורו במקרקעין הוא ראה כי יש הבדל בין רצפת החנות שהינה חלקה לבין רצפת המאפייה שהינה מחוספסת וכי אין כניסה ללקוחות לשטח המאפייה, ואף הוא נתבקש על ידי אחד מהעובדים במקום לצאת משטח המאפייה.

7. הנאשם סיפר בעדותו אודות העסק שהוא מנהל. הוא סיפר על תהליך הייצור ועל גודלה של הקונדיטוריה. שטח הייצור לדבריו עומד על כ-1,350 מ"ר. הוא התייחס בהרחבה לתמונות מהעסק שהוקרנו על גבי מסך כמו גם לסרטון שצולם במקום, והבהיר כי בכל התמונות ניתן לראות כי בשטח נשוא כתב האישום מתבצעת מכירה לסיטונאים. כך, למשל, הקרטונים הנצפים בתמונות שצילם המפקח נועדו לאריזה עבור חנויות וישיבות. המעמדים (סולמות) לתבניות המאפים הנצפים בתמונות מועברים כמות שהם לחנויות העסק המפוזרות ברחבי הארץ והם

מוכנסים לתנורים שבכל חנות וחנות. בהתייחס לקופות הרושמות הנצפות בתמונות הוא ציין כי קופות אלו משמשות לא אך את הרוכשים הפרטיים הקונים בחנות אלא גם להוצאת תעודות משלוח לספקים ולחנויות. בחקירתו הנגדית הוסיף כי ההזמנות מתקבלות בטלפון שליד הדלפק שעליו הקופה הרושמת הנמצאת בשטח נשוא כתב האישום (החנות). הוא אישר כי אין מאפשרים כניסה של לקוחות פרטיים לשטח הייצור, אם כי אנשים נכנסים ללא רשות. כן אישר כי בחנות מוצבת מכונה למכירת משקאות קלים.

8. הנאשם הוסיף וציין בעדותו כי בשנת 1993 הוגשו התוכניות ונתקבל רישיון עסק לצמיתות. מאז ועד בסמוך להגשת כתב האישום בשנת 2015 לא נאמר לו כי קיימת בעיה עם פעילות העסק כחנות. לדבריו, החלק האחורי של השטח נשוא כתב האישום (תמונה מס' 4 בת/5) אינו משמש למכירה. אין בעסק עובדים העוסקים רק במכירה וכל העובדים פועלים הן בייצור והן במכירה.

דיון והכרעה

9. תקנות התכנון והבנייה (עבודה ושימוש הטעונים היתר), התשכ"ז-1967 מגדירות מה הן העבודות במקרקעין והשימוש בבניין הטעונים היתר, תוך שהן מגדירות "שימוש חורג", כטעון היתר לפי החוק. המונח "שימוש חורג" מוגדר בסעיף 1 לחוק התכנון והבנייה כך: "'שימוש חורג', בקרקע או בבנין – השימוש בהם למטרה שלא הותר להשתמש בהם, הן במיוחד והן מהיותם באזור או בשטח מיוחד, לפי כל תכנית או תקנה אחרת שלפי חוק זה החלות על הקרקע או הבנין או לפי היתר על-פי כל חוק הדן בתכנון ובניה".

10. מכאן, כי העבירה של שימוש חורג מתגבשת, הן אם מוכח שימוש המנוגד להיתר הבניה והן אם מוכח שימוש המנוגד לתוכנית המתאר (ר"ע 170/83 אורנשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד לח (1) 276 (1983)). הכלל הוא כי ההיתר לשימוש צריך להיות מפורש וכל מה שלא הותר הוא אסור (ע"פ (ת"א) 833/97 **מדינת ישראל נ' קפלן יוליוס** (פורסם בנבו) (27.12.99). על כן, כאשר המאשימה טוענת כי בעסק נשוא כתב האישום מבוצע שימוש חורג, הנטל להוכיח זאת רובץ לפתחה. עליה להראות מהו הייעוד המוגדר של המקרקעין או של המבנה, ומהו השימוש שעושה הנאשם. אם עמדה בכך, עובר הנטל לנאשם להוכיח כי השימוש שהוא עושה, הינו אכן שימוש מותר. "די לתביעה להראות מה ייעודו המוגדר של המבנה, ואז תקום חובת הנאשם להוכיח כי שימושו במבנה איננו חורג מן היעוד המוגדר" (ע"פ 5633/93 **מדינת ישראל נ' אומניפול (1957) בע"מ** (פורסם בנבו, 26.04.94)).

11. במקרה זה, כאמור, המאשימה הצטיידה עם התכנית החלה על המקרקעין, תכנית בב/63א (ת/11), בה צבועים המקרקעין בצבע סגול שייעודו, לפי המקרא ולפי תקנון התכנית, הוא לתעשייה. בהתאם לתכנית 105א' המבארת את תכנית בב/63א' (להלן: "התכנית"), שטח המיועד ל"תעשייה" הינו שטח המיועד ל"אזור מלאכה ותעשיות קלות".

כנגד זאת, בפי הנאשמים למעשה ארבע טענות: האחת, כי השטח ששימש למכירה חופף את השטח המשמש לתעשייה; השנייה, כי שטח המיועד לתעשייה כולל בתוכו ממילא היתר לשימוש למסחר, שכן מה תועלת בתעשייה אם לא ניתן לסחור בה; השלישית, כי ייעוד השטח ל"מאפייה" כולל בתוכו, הן את הייצור והן את המסחר; לבסוף נטען, כי בכל מקרה עומדת לנאשמים הגנה מן הצדק בשל השיהוי הרב בו נקטה המאשימה.

אדון בטענות אלו אחת לאחת.

<u>קיומו של שטח המשמש למסחר</u>

12. למעשה, חרף תשובת הנאשמים לכתב האישום כי לא נעשה שימוש לחנות לממכר מאפים ומסחר בשטח נשוא כתב האישום, אלא שימוש למאפייה, קונדיטוריה, ייצור מאפה ותעשיה, בסופו של יום עלה - ועל כך לא יכולה להיות מחלוקת - כי למצער בחלק מהשטח נשוא כתב האישום, מתבצעת מכירה גם ללקוחות פרטיים. הדבר עלה, הן מתוך עדותו של הנאשם, אשר ציין כי גם אנשים פרטיים רוכשים דברי מאפה במקום, ביניהם, כך טען, אנשי ציבור ועובדי עיריית בני-ברק; והן מהתמונות שצולמו על ידי המפקח בהן נצפים אנשים רוכשים דברי מאפה, קופה רושמת, שלטי שיווק שהוצבו במקום הכוללים את מחירי המוצרים השונים, כגון חלות, מוצרים למכירה על גבי מדפים, קופסאות לאריזה בגדלים שונים, שקיות למילוי בדברי מאפה, ושלט המציין כי דרושים מוכרים/מוכרות לעבודה בחנות. המפקח עצמו רכש דברי מאפה במקום. גם בתשריט של הבקשה שהוגשה על ידי הנאשמים בשנת 1993 בנוגע למקרקעין (נ/1, אודותיה ידון להלן) מצוין השטח כ"חנות". הנאשם טען כי שטח זה משמש גם למכירת התוצרת לחנויות של הנאשמת ברחבי הארץ וכן ללקוחות סיטונאים במקביל למכירה ללקוחות פרטיים, ואני מקבל את גרסתו בעניין זה, מה גם שנדמה שהמאשימה אף היא מסכימה לכך, ואולם בכך כשלעצמו אין כדי להוות הגנה.

13. באשר לשטח המדויק בו מתבצעת המכירה. אכן, המפקח הסתמך על תרשים שקיבל ממחלקת השומה ולא על תשריט שהכין בעצמו, ואולם, בכך אין כל פגם. העובדה שאושרה על ידי המפקח בעדותו כי קיים שוני בין התשריט למצב בפועל בכל הנוגע לחלוקה הפנימית, גם בה אין כדי לגרוע מההסתמכות על התשריט. עדותו של המפקח כי בחן בדרך של אומדנה את

גודל השטח בהתאם לתשריט שקיבל ממחלקת השומה מקובלת עלי. אכן, לא נערכה מדידה מדוקדקת, ברם גם אם קיימת סטייה מסוימת במדידה אין לכך כל משמעות לעניין הנדון. בין אם מדובר בשטח של 152.93 מ"ר כטענת המאשימה, ובין אם מדובר בשטח קטן יותר, לא יכולה להיות מחלוקת כי באותו שטח מתבצע מסחר של דברי מאפה. בהקשר זה יצוין כי נהיר לחלוטין שיש לדחות את טענת ב"כ הנאשמים בסיכומיו המשלימים בעל פה כי יש לראות כשטח למסחר, לכל היותר, רק את השטח הצמוד לקופות הרשומות. נהיר לכל, כי המסחר מתבצע לא רק במקום התשלום עבור הסחורה כי אם גם במקום בו היא מוצגת לעיני הרוכשים הפוטנציאליים.

14. גם הטענה כי אין הפרדה בין השטח המשמש לייצור ובין השטח המשמש למכירה אינה רלוונטית. שטח אחד יכול לשמש למספר שימושים במקביל, חלקם מותרים וחלקם אסורים, וקיום השימוש האסור די בו כדי להוות עבירה גם אם הוא חופף את השימוש המותר ונעשה באותו מקום בדיוק. למעלה מהצורך אציין, כי מהראיות עולה בבירור כי קיימת הפרדה שכזו והריצוף בשני חלקי המבנה שונים, באופן שבחלק המיועד לייצור יש רצפה בצבע אדום מחומר המונע החלקה, ועובדי הנאשמת אף מקפידים שמי שאינו עובד של הנאשמת לא ייכנס לשטח הייצור. גם משומת הארנונה עולה החלוקה האמורה, שכן על שטח של 560 מ"ר נעשה חיוב כבית מלאכה ועל שטח של 164 מ"ר נעשה חיוב כעסקים (ת/9 ו-ת/10). גם מהבקשה שהוגשה בשנת 1993 (נ/1) עולה כי קיימת הבחנה בין השטחים, כשחלק מהשטח צוין כ"חנות" וחלק אחר מתייחס ל"ייצור". כך גם ברישיון העסק שהגישו הנאשמים (נ/2) צוין העסק כ"בית מאפה, מזון ומרכיביו, משקאות וחומרי גלם – אריזתו. מכירת מוצרי המפעל בלבד (חנות המפעל)".

15. למעשה, גם המחלוקת באשר לשטח האחורי הנצפה בתמונות ושהמאשימה מייחסת אותו לחלק המסחר אינה משמעותית, שכן גם אם אקבל את טענת הנאשמים כי חלק מהשטח המיוחס בכתב האישום כשטח מסחרי אינו משמש למסחר, אין בכך כדי לשנות דבר, שכן שככל שהשימוש למסחר אינו מותר במקרקעין, הוא אינו מותר גם בשטח קטן יותר מזה המיוחס לנאשמים.

16. בסופו של יום, ברי, כי ישנו שטח המשמש רק למכירה של מוצרי מאפה שאינו חלק משטח הייצור של המאפייה, גם אם מדובר בשטח של 80 מ"ר בלבד כטענת הנאשמים. בשטח זה מוצבת דרך קבע מכונה למכירת משקאות קלים ומתבצעת מכירה גם ללקוחות פרטיים. כל עוד התכנית לא קבעה מבחנים של גודל העסק כקריטריון רלוונטי להגדרת השימוש המותר, אזי גודל השטח אין בו כדי לקבוע אם מדובר בשימוש המותר לפי התכנית, אלא מהותו של השימוש (השוו: ע"פ (מחוזי-ת"א) 71120/99 **חברת מבני תעשייה בע"מ נ' מדינת ישראל – הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה ראש העין** (פורסם בנבו, 22.02.01)).

מכאן לדיון בצורך בקבלת היתר לשימוש חורג לשם ביצוע השימוש הנעשה על ידי הנאשמים.

"חנות מפעל" באזור המיועד ל"תעשייה"

17. ב"כ הנאשמים טען בסיכומיו כי מובן מאליו כי מקום בו נקבע שימוש לתעשייה הוא כולל בתוכו ממילא שימוש למכירת התוצרת הנעשית במסגרת אותה תעשייה. לדבריו, לא ניתן לקבל אפשרות אחרת ולאסור קיומה של "חנות מפעל" בשטח המיועד לתעשייה. אם לא תאמר כן, כיצד יכול מפעל תעשייתי לשווק את מוצריו, והרי כל שיווק מוצר תעשייתי הוא בגדר מסחר. לדבריו, ככלל, "מכירה בתוך מפעל איננה פעולה בניגוד לדין ואיננה מהווה פעולה בניגוד להיתר". אין לקבל טענה זו. ההלכה היא, כאמור, כי שימוש מעורב במקום בו הותר רק שימוש אחד מהשניים, מהווה עבירה של שימוש חורג (ראו: עע"מ 1490/05 **וותד נשאת נ' ועדת הערר המחוזית לתכנון ובנייה - מחוז מרכז** (פורסם בנבו, 21.02.6ד)).

18. אכן, שימוש נלווה ביחידה תכנונית אחת אינו מצריך היתר לשימוש חורג, שכן הרשות לעשות שימוש במקרקעין לצורך השימוש העיקרי כוללת את הרשות לעשות בהם גם את השימוש הנלווה. מטעם זה, מפעל המצוי באזור שהשימוש המותר בו הוא לתעשייה, יכול לכלול בתוכו גם את משרדי ההנהלה והנהלת החשבונות. הוא גם יכול לכלול את אחסון הסחורה. ברם, פעילות מובהקת של "מסחר" אינה יכולה לבוא בגדרי "תעשייה" (השוו: ת"א (נת') 6829/02 **מנהל מקרקעי ישראל נ' פוגץ** (פורסם בנבו, 10.09.09) והאזכורים שם). קיומה של "חנות מפעל" המשמשת למסחר ליד מפעל יצרני אין לראותה כ"פעולה משלימה", שכן ניתן לשווק את התעשייה במקומות אחרים באזורים המיועדים למסחר. ברי, כי "חנות מפעל" אינה אך דרך לשינוע המוצרים החוצה כטענת ב"כ הנאשמים בסיכומיו, כי אם בפעולה עסקית שונה הדורשת רישיון אחר מהרישיון לייצר מזון. מדובר בשימוש שונה – שימוש מסחרי, שאינו השימוש המותר במקרקעין לפי התכנית – שימוש לתעשייה. ברי, גם כי יש להבחין בין מכירה סיטונאית במסגרתה נרכשת כמות גדולה לצורך מכירה בחנויות או לצורך מוסדות, גם אם אלו באים לבחור מהסחורה המוצגת במקום, לבין מכירה לאנשים פרטיים הבאים למקום גם אם מדובר במשפחה המונה 15 נפשות ורוכשת כמות גדולה של דברי מאפה.

19. אכן, רכישה אקראית של אדם פרטי אינה הופכת את השימוש במקום לשימוש מסחרי, ואולם, מהעדויות עלה כי אין מדובר ברכישה אקראית, כי אם במצב קבוע של "חנות מפעל", כפי שנטען במפורש גם בסיכומי ב"כ הנאשמים, המיועדת למכירה לכל דיכפין. העובדה כי משטח זה ממש מתבצעת גם המכירה הסיטונאית, כמו גם שינוע המאפים לחנויות הנאשמת

המפוזרות ברחבי הארץ, אין בה כדי לשנות מהעובדה, כי לצד השימוש היצרני המתקיים במקום, מתקיים בו גם שימוש מסחרי.

20. הבחנה זו בין עסקים המקבלים לקוחות פרטיים לבין עסקים שאינם כרוכים בפעילות שכזו ומוכרים רק לקניינים וכיוצ"ב אך מתבקשת, שכן לכל אחד מהשימושים צרכים אחרים. כך, למשל, במקום המוכר לרבים הדרישות באשר לאפשרויות החנייה במקום שונות מהדרישות במקום המיועד לתעשייה. פעילות שעניינה "שימוש" מסוג מסוים אינה מאבדת את זהותה כ"שימוש" לעצמה, הדורשת קבלת היתר לשימוש חורג, כל עוד היא לא באה בגדרי השימושים המותרים באותו מקום, אך מטעם זה בלבד שהיא חלק נעשית בצדו של שימוש אחר, אף אם היא נחוצה לסיוע בהשגת המטרה של שימוש אחר.

21. נדמה כי אפשר להסתייע לעניין זה גם במבחנים שנקבעו לעניין הגדרת עסק עיקרי ועסק משני שפעולתו היא חלק אינטגרלי מפעילות העסק העיקרי לעניין רישוי עסקים (שם נקבע בסעיף 33 לחוק רישוי עסקים, התשכ"ח-1968 כי הפעלת עסק בתוך עסק, דורשת רישיון לשני העסקים, גם אם אחד מהעסקית נעשה אגב העיסוק השני שהוא העיקרי, ואף עם תכליתו של העסק האגבי היא לסייע בהשגת המטרה של העסק העיקרי. ראו: רע"פ 4270/03 **מדינת ישראל נ' תנובה מרכז שיתופי לשיווק תוצרת חקלאית בישראל בע"מ**, פ"ד נט(3) 673 (2004)). כך, למשל, ניתן להסתייע במבחן "האינטגרליות הפנימית", היינו, האם הפעילות המשנית משולבת בפעילות העיקרית עד שאין לה קיום, אלא בתוככי מתחם הפעילות העיקרית – או שמא עשויה אותה פעילות משנית לעמוד על רגליה-שלה; עד כמה נחוצה היא הפעילות המשנית, במקומה ובתוך מתחם הפעילות העיקרית: לייצור המוצר, למתן השירות, להפעלתו של העסק וכדומה. כך גם, למשל, ניתן להסתייע במבחן "המרחק התפקודי" בין הפעילות המשנית לעיקרית, היינו, האם מצויה הפעילות המשנית בליבתה, אם היא נבלעת ונטמעת בפעילות המרכזית והעיקרית של העסק עד שהייתה למקשה אחת עם הפעילות המרכזית, או שמא חרף היותה חיונית לפעילות העיקרית בכל זאת חיה היא חיים לעצמה (ראו לעניין זה ברע"פ 4270/03 בעניין **תנובה**. ראו גם: (ע"פ (מחוזי-ת"א) 70036/99 **המעמיס בע"מ נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 6.09.99)). לפי שני מבחנים אלו, נדמה כי "חנות מפעל" ככלל שימוש שונה מהשימוש היצרני-תעשייתי, שכן מדובר בשימוש שיכול לעמוד בפני עצמו ולא נכון לראות בו שימוש הנבלע ונטמע בפעילות היצרנית.

22. הנאשמים מבקשים להיבנות מפסק הדין בע"פ (מחוזי-ת"א) 71120/99 **חברת מבני תעשייה בע"מ נ' מדינת ישראל – הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה ראש העין** (פורסם בנבו, 22.02.01), ואולם, אין הנדון דומה לראייה, שכן באותו עניין אך צוין כי "חנות מפעל" יכולה

לבוא בגדרי "שירותים לאופי האזור" שהופיע בתכנית שנידונה באותו עניין. לא נאמר באותו עניין כי "חנות מפעל" באה בגדרי "בנייני מלאכה ומפעלי תעשייה".

23. אין אפוא, לקבל את הטענה הכללית שהעלה ב"כ הנאשמים לפיה במקום המוגדר לתעשייה ניתן לקיים חנויות המוכרות את הסחורה המיוצרת במפעלי התעשייה.

מה כלול בשימוש ל"מאפייה"

24. עם זאת, במקרה זה השאלה הרלוונטית אינה האם הנאשמים היו רשאים לקיים במקרקעין "חנות מפעל", אלא האם השימוש שהם ביצעו במקרקעין תאם את השימוש המותר לפי התכנית, המגדירה בעצמה אלו שימושים ניתן לעשות במקום המסומן כמיועד ל"אזור מלאכות ותעשיות קלות".

25. כאמור, המאשימה הצטיידה עם התכנית החלה על המקרקעין, תכנית בב/63א (ת/11), בה צבועים המקרקעין בצבע סגול שייעודו, לפי המקרא ולפי תקנון התכנית, לתעשייה, כשבהתאם לתכנית 105א' המבארת את תכנית בב/63א', שטח המיועד ל"תעשייה" הינו שטח המיועד ל"אזור מלאכה ותעשיות קלות". בשימושים המותרים בשטח שכזה כלולה גם "מאפיה". לטענת המאשימה, "מאפייה" עניינה ייצור דברי מאפה, אך לא המסחר בהם, בעוד שלטענת הנאשמים "מאפייה" אינה מקום לייצור דברי מאפה בלבד, אלא גם מכירתם.

26. ההלכה היא כי "על התכנית להתיר במפורש שימוש מסוים כדי שזה יהיה מותר. כל שאינו מותר מפורשות - אסור" (ראו: ע"א 1216/98 אבוטבול נ' ועדת ערר מחוז המרכז, נה(5) 114 (2001); ע"פ 377/87 **קלקא נ' מדינת ישראל**, מא(4) 673 (1987)). ואולם, כאמור, הנטל רובץ על המאשימה להוכיח מהו הייעוד המוגדר של המקרקעין, ויש אפוא, לבחון האם הוראות התכנית מכניסות תחת כנפיהן את השימוש נשוא כתב האישום, תחת הגדרת "מאפייה".

27. המונח "מאפייה", מוגדר במילון אבן שושן, כ"מקום שאופים בו לחם, עוגות ושאר מעשי בצק". מלונים אחרים המצויים במרשתת כוללים בהגדרת מאפייה לצד "מפעל לאפיית לחם ומאפים שונים" גם "חנות לאפייה ומכירה של לחם, עוגות ומאפים שונים" (אתר מילוג - המילון העברי החופשי ברשת). גם בשפה האנגלית משמשת המילה "BAKERY" ל: "a place for baking or selling baked goods" (Merriam-Webster's Collegiate Dictionary (2003)) אכן, ההגדרה המילונית אינה חזות הכל (ע"פ 224/85 בית מרקחת אלבא בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד לט (4) 798 (1985)). תכנית מתאר, הינה בגדר דבר חקיקה, ועל כן, פרשנותה של הוראה בתכנית, תפורש בהתאם לעקרונות והכללים המנחים הוראה פלילית. ככלל, תכנית

תפורש בהתאם לתכליתה של התכנית ולהקשרם של הדברים (ראו: עע"מ 35/11 **יכין חב' חקלאית בע"מ נ' אדם טבע ודין - אגודה ישראלית להגנת הסביבה** (פורסם בנבו, 29.01.15); עע"מ 7926/06 **אדרי-אל ישראל בע"מ נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה גליל עליון** (פורסם בנבו, 24.06.09); ע"א 482/99 **בלפוריה, מושב עובדים להתיישבות חקלאית שיתופית בע"מ נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה – יזרעאלים**, פ"ד נו(1) 895, 910 (2001)). מלאכת פרשנות זו מסורה לבית המשפט (עע"מ 6486/10 **ברגר נ' הוועדה המקומית לתכנון ובנייה הוד השרון** (פורסם בנבו, 25.12.11); ע"א 8797/99 אנדרמן נ' ועדת הערר המחוזית חיפה, פ"ד נו(2) 466, 474 (2001)).

28. תכנית בניין עיר תפורש מתוך עצמה, על פי התקנון והתשריט הכלולים בה. כאשר התכנית איננה ברורה דיה, ניתן להיעזר בנסיבות חיצוניות האופפות את התכנית, על מנת לברר מה הייתה כוונת מוסד התכנון (ראו: בג"צ 448/91 ידיד נ' הועדה המחוזית לתכנון ולבניה מחוז ירושלים, פ"ד מז(3) 441, 457 (1993); ע"א 3213/97 נקר נ' הועדה המקומית לתכנון ולבניה הרצליה, פ"ד נג(4) 625, 648 (1999)). מאחר שמדובר בדבר חקיקה שנמסר לידי רשויות התכנון שבכל אתר ואתר והם הלוא מגדירות בעצמן את הגדרות התכנית, על כן, בבואנו לפרש הוראות תב"ע יש להקנות משקל רב לפרשנות הניתנת להן על ידי רשויות התכנון (ראו: עת"מ (ב"ש) 45643-10-15 **הכשרה חברה לביטוח בע"מ נ' עיריית אשקלון** (פורסם בנבו, 1.03.16); עת"מ 1317/06 **בראט נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה ת"א** (פורסם בנבו, 15.02.07)). כך, למשל, ברור שלא יהיה זה נכון לקבוע הגדרה כללית לתעשייה שתחול על כל תכניות המתאר, שכן אזור המיועד לתעשייה באזור של רשות תכנון פלונית יכול לכלול על פי הגדרות רשות התכנון באותו מקום במסגרת התכנית גם חנויות לממכר דברים מסוג מסוים, ואילו באזור של רשות תכנון אחרת, מכירה מכל סוג שהוא לא תיכלל באזור המוגדר לתעשייה. הכלל הוא, שמבין מגוון האפשרויות הלשוניות על בית המשפט לבחור את הפרשנות המגשימה את התכלית, ובכל הנוגע לדיני התכנון והבניה יש לקרוא את המונח אותו מפרשים בהתאם להקשרו ומיקומו (עע"מ 1446/06 **הוועדה המחוזית לתכנון ולבניה, מרכז נ' השתתפויות בנכסים בישראל בע"מ** (פורסם בנבו, 21.09.10)). כאשר המונח איננו ברור דיו מבחינה מילולית, יש ליתן לו את הפירוש המתיישב עם המשמעות ההגיונית והטבעית של האמור בו והמגשים באופן מיטבי, ככל הניתן, את המטרה שנועד המסמך להשיג (עע"מ 7926/06 בעניין **אדרי-אל**; ת"א (מחוזי-ת"א) 844/94 **י.פ.ה.ר פרדסים לפרי הדר בע"מ נ' ועדה מקומית לתכנון ולבנייה רמת גן** (פורסם בנבו, 28.08.07)).

29. כראייה לטענתה ש"מאפייה" עניינה ייצור דברי מאפה בלבד, הצביעה ב"כ המאשימה על כך שמקום בו הייתה כוונה להתיר מסחר הדבר צוין במפורש בתכנית. כך, למשל, צוין

כמותר בשטח המיועד ל"מלאכה ותעשיות קלות" לעשות שימוש ל"חנויות לממכר תבואות ודגנים וקליית קפה". ואולם, נדמה כי הראייה עליה הצביעה ב"כ המאשימה תומכת דווקא בגרסת הנאשמים. מהעובדה כי בשטח המוגדר כאזור ל"מלאכה ותעשיות קלות" נכללות גם "חנויות לממכר תבואות ודגנים וקליית קפה", עולה כי בכל הנוגע לתכנית הרלוונטית, אזור תעשייה כולל גם חנויות שנועדו אך למכירה (מסוג מסוים שהוגדר). ממילא, לא ניתן לשלול את פרשנות הנאשמים כי "מאפייה" עניינה לא רק ייצור דברי מאפה, אלא גם מכירתם. בפרשנותם תומכת העובדה כי בניגוד למקומות אחרים בהם יש אזורים בהם מותר לקיים "מאפייה" ויש מקומות בהם ניתן לקיים "בתי מאפה", ובמקרה שכזה ניתן לפרש כי "מאפייה" היא מקום הייצור ו"בית המאפה" הוא מקום המסחר, הרי שבתכנית הרלוונטית, אין כלל אזכור ל"בתי מאפה", גם לא במסגרת הרשימה הארוכה של סוגי החנויות המנויות תחת הגדרת "אזור מסחרי ועסקי". כל שאוזכר שם בהקשר קרוב הוא "בתי קפה, בר ומסעדות", אך לא חנות לממכר דברי מאפה וכד'. וגם מכאן אפוא, רגליים לפרשנות לפיה "מאפייה" בתכנית זו כוללת גם את "בית המאפה" היינו מכירת דברי המאפה, שאם לא כן, אין בתכנית מקום כלשהו המיועד למכירת דברי המאפה הנאפים במאפייה.

30. יתרה מזאת. הנאשמים הצביעו על "בקשה להיתר בניה או לשימוש במקרקעין" הנושאת חותמת ועדת המשנה של המאשימה (להלן: "הוועדה") מיום 16.06.93 עליה כתבה הוועדה "לאשר" (נ/1). אכן, תוכן הבקשה כפי שהוגדה על ידי מגישתה הוא "שינויים פנימיים + רישיון לעסק", והיא לא נועדה להתיר שימוש חורג. ברם, אין מחלוקת כי בגוף הבקשה צוין בבירור השטח נשוא כתב האישום כ"חנות". אכן, ב"כ המאשימה העלתה טענות רבות כנגד משקלו של מסמך זה. ראשית, טענה, כי כפי שמצוין בבקשה עצמה היא נועדה לקבלת רישיון עסק ולא ניתן להסתמך עליה כדי להוכיח קיומו של היתר לשימוש חורג. היא הוסיפה וטענה כי מדובר בעותק חלקי של הבקשה שהוגשה בנקודת זמן מסוימת ולא ניתן לייחס לה משקל כלשהו. מה גם, שאין אינדיקציה מה היה מצב המקרקעין וההיתרים שניתנו באותה עת. גם אין מדובר בהיתר או באישור סופי, אלא בבקשה שלא התגבשה. כראייה הצביעה על כך כי המסמך אינו מצוי בתיק הבניין. ואולם, לא מצאתי ממש בטענות אלו. אכן, אין מדובר במסמך שמטרתו פירוש המונח "מאפייה" שבתכנית והוא אף לא נועד מלכתחילה לקבל את עמדת הוועדה באשר לשימוש המותר במקום. ברם, העובדה כי הוועדה הבחינה שמגיש הבקשה ציין את חלק מהמקרקעין בגינן הוגשה הבקשה כחנות והיא אישרה את בקשתו לעניין לשמו היא הוגשה (שינויים פנימיים ורישוי עסקים), יש בכך אינדיקציה כי גם רשות התכנון ראתה בהגדרת "מאפייה" אף את מקום מכירת דברי המאפה. ראייה נוספת היא העובדה כי המאשימה לא עשתה דבר במשך למעלה מעשרים שנה בהן פועלת החנות במקרקעין.

31. על כל אלו יצוין, כי הנאשמים אף הציגו רישיון עסק שניתן לנאשמת לצמיתות בשנת 1993 (נ/2), ובו צוין במפורש כי מהות העסק היא: "בית מאפה, מזון ומרכיביו, משקאות וחומרי גלם – אריזתו. מכירת מוצרי המפעל בלבד (חנות המפעל)". אכן, ב"כ המאשימה טענה כי לא זו בלבד שלא הוצג רישיון שכזה, אלא שביום 11.06.15 הורשעו הנאשמים במסגרת הסדר טיעון בעבירה של ניהול עסק ללא רישיון על פי הודאתם ולאחר שהצהירו כי "הם מטפלים בהוצאת הרישיון" (ת"פ 217/14 ת/14). ואולם, גם טענה זו אין לקבל. הנאשמים הציגו עותק רישיון העסק (נ/2) שמקורו, כך נטען, אינו מצוי בידיהם, כי אם בידי עיריית בני ברק, אשר ציינה בפניהם כי איתורו ייערך זמן רב, ומשלא נטענה טענה של ממש באשר לאותנטיות שלו, ההנחה היא כי מדובר במסמך אמיתי. בהקשר זה יצוין, כי ערב מתן פסק דין זה, הגיש ב"כ הנאשמים את עותק רישיון העסק כשעל גבו חותמת "נאמן למקור" בחתימת מר אברהם בלונשטיין מנהל מחלקת רישוי עסקים בעיריית בני ברק. ב"כ המאשימה התנגדה להגשת המסמך בטענה כי "אין מקום להצגת ראיות חדשות". ברם, לא זו בלבד שיש מקום להגשת ראיות נוספות לעיתים גם בשלבים מאוחרים יותר ככל שיש בהם כדי לסייע לחשיפת האמת; ולא זו בלבד שבמקרה זה, כפי שנטען במסגרת הסיכומים, הנאשמים פעלו לאיתור מסמך המקור בטרם דיון ההוכחות, ועיריית בני ברק היא זו שטענה כי איתור המסמך המקורי יארך זמן רב, ובדי כי בנסיבות אלו יש הצדקה לקבלת הראייה כיום; אלא שכאמור, אני סבור כי יש לקבל את המסמך כאותנטי גם מבלי חותמת ה"נאמן למקור". גם כתב האישום שהוגש כנגד הנאשמים נבע מכך שהנאשמת לא עמדה בתנאים שנקבעו ברישיון העסק שניתן לה לצמיתות. העובדה כי מלכתחילה ניתן רישיון עסק ל"חנות מפעל" במקרה זה מכירת דברי המאפה ב"מאפייה" – עסקה של הנאשמת, מלמדת כי גם העירייה פרשה את המונח "מאפייה" שבתכנית באופן הכולל גם את מכירת דברי המאפה.

32. יתרה מזאת. בפסק הדין בעניין **ויסמרק** (ע"פ 389/91 מדינת ישראל נ' ויסמרק, פ"ד מט (5) 705, 718 (1996)) קבע בית המשפט העליון כי בכל הנוגע לשאלת נקיטת אמצעים סבירים למניעת העבירה, הקבועה בסעיף 208(ב) לחוק התכנון והבנייה:

> ניתן לקבוע שהמשיב יצא ידי חובתו, לעניין נקיטת האמצעים הנאותים, כאשר ביקש וקיבל רישיון לניהול עסק של נגרייה מאת עיריית תל-אביב-יפו, וכאשר בירר במחלקת ההנדסה של העירייה את אפשרויות השימוש במבנה כנגרייה, וזכה לתשובה חיובית. המשיב ידע, וחייב היה לדעת, כי צריך הוא לקבל היתר מעיריית תל-אביב-יפו לשם ניהול נגרייה במבנה האמור, ואכן פנה לאותה עירייה וקיבל היתר כדין, על-פי חוק הרישוי. האם לא רשאי היה המשיב להניח, שאותה עירייה, המתירה לו לנהל עסק של נגרייה באותו מבנה מסוים ומודיעה לו על כך מדי שנה בשנה, בדקה גם את כשרות ניהולו של אותו עסק מבחינת חוקי התכנון, וכי נחה דעתה בנושא זה? הייתי עונה על שאלה זו בחיוב, וזאת במיוחד בהתחשב בעובדה שיש לעירייה זיקה ישירה אל הנושא של חוקי התכנון וכיבודם.

כך, שהנאשמים גם יכלו ללמוד מהתנהגות עיריית בני ברק - מחלקת רישוי עסקים, כי הפרשנות למונח "מאפייה" שבתכנית, כוללת גם את מכירת דברי המאפה הנאפים בה. כך או כך, ברי, כי פרשנות הנאשמים כי השימוש אותו הם עושים הכולל את מכירת דברי המאפה כלול בשימוש המותר למאפייה, הייתה סבירה בנסיבות העניין.

33. יובהר ויודגש. אין באמור כדי לקבוע בצורה מוחלטת האם המונח "מאפייה" שבתכנית כולל בתוכו גם את ממכר המאפים לצד ייצורם, קביעה מעין זו אינה נצרכת במסגרת הליך זה. כל שנאמר הוא כי הפירוש עליו מצביעים הנאשמים הוא פירוש סביר למונח "מאפייה" בתכנית לפי תכליתה, ואף ניתן למצוא לו אחיזה בפרשנות שנתנה למונח זה המאשימה בהתנהגותה (השוו: רע"פ 6585/12 **חאן האביב אירועים בע"מ נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.11.12)). הליך זה הוא הליך פלילי המתייחס לשימוש שנעשה על ידי הנאשמים בעבר, וסעיף 34כא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") קובע כי "ניתן דין לפירושים סבירים אחדים לפי תכליתו, יוכרע העניין לפי הפירוש המקל ביותר עם מי שאמור לשאת באחריות פלילית לפי אותו דין". לפי סעיף זה, מקום בו תכלית החוק אינה מצביעה על תכלית פרשנית אחת להוראה או כאשר קיימת יותר מתכלית אחת לחוק, שומה על הפרשן לבחור בפרשנות המיטיבה עם הנאשם (ראו: ע"פ 2831/95 הרב עידו אלבה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(5) 221, 303 (1996)). המילה "מאפייה" שבתכנית סובלת יותר מפירוש אחד, ומאחר והפירוש שהעלו הנאשמים סביר, יש לבחור בו לצורך ההליך הפלילי ולהביא לזיכויים של הנאשמים מהעבירה שיוחסה להם בכתב האישום. למעלה מהצורך יצוין, כי גם אם הפרשנות של הנאשמים מוטעית, הרי שמאחר והתרשמתי כי זו אכן הייתה הפרשנות שהם נתנו למונח "מאפייה" ואף ראו חיזוק לכך מאישורי הוועדה ומחלקת רישוי עסקים, כמו גם המצג שהציגה המאשימה בשתיקתה במשך שנים רבות לפעילות הנאשמת, עומדת להם למצער הגנת הטעות במצב דברים הקבועה בסעיף 343יח(א) לחוק העונשין, ובהמשך לכך גם ההגנה הקבועה בסעיף 208(ב) לחוק התכנון והבנייה, שכן הם סברו שהשימוש שהם עושים הוא שימוש מותר וטעותם זו היא טעות בדין הלבר-פלילי אשר דינה כטעות בעובדה (ראו: ד"נ 12/81 ש' שפירא ושות', חברה קבלנית בנתניה בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(3) 645 (1982)), ויש בה כדי לבסס הגנה מפני אחריות פלילית של טעות במצב דברים והגנה לפי סעיף 208(ב) לחוק התכנון והבנייה (השוו: עפ"א (מחוזי-מרכז) 16110-01-11 **חאן-האביב אירועים בע"מ נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.07.12)).

<u>שיהוי ושאר טענות ההגנה מן הצדק</u>

34. מעבר לצורך אציין, כי גם לו היה מקום לקבוע כי הנאשמים אכן ביצעו עבירה של שימוש במקרקעין ללא היתר ובניגוד לתכנית, הרי שהיה לזכותם בשל השיהוי שנקטה המאשימה בהעמדתם לדין.

35. הנאשמים טענו כי הנאשמת מקיימת חנות במקרקעין באותה שיטת פעילות במשך למעלה מעשרים שנה. אכן, ב"כ המאשימה טענה בסיכומיה כי הטענה שהעסק קיים במקום שנים רבות לא הוכחה, ואולם, איני רואה מקום להטיל ספק בגרסת הנאשמים, הנתמכת, כאמור, מרישיון העסק לצמיתות משנת 1993 הכולל את מכירת מוצרי המפעל.

36. אכן, עבירת השימוש החורג הינה עבירה מתחדשת ובהתאם להלכה הפסוקה, ככלל, אין בשיהוי של הרשות באכיפת החוק בעבר כדי להוות מחסום בביצוע פעולות אכיפה כיום. ואולם, במקרה זה, בו הרשות היא זו שאישרה לפני למעלה מעשרים שנה, באמצעות מחלקת הרישוי שלה במתן רישיון העסק (נ/2) ובחתימת הוועדה על הבקשה להיתר (נ/1), כשבמשך כל התקופה הנאשמת פעלה בהתאם לרישיון שניתן לה והמאשימה לא עשתה דבר, הגשת כתב האישום על ידי אותה רשות וניהול ההליך הפלילי, עומדים, במקרה זה, בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית, כמשמעותו בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, לפי הפסיקה.

37. נוכח האמור אין צורך לדון בטענת ב"כ הנאשמים באשר לאשמת הנאשם. עם זאת, אציין לעניין זה, כי לא יכולה להיות מחלוקת כי הנאשם הוא מנהל הנאשמת. הדבר עולה, הן מדו"ח רשם החברות (ת/8) והן מדברי הנאשם עצמו, כי הוא נמצא במקרקעין באופן תדיר לשם ניהול העסק (עמ' 34 לפרוטוקול, שורה 29). סעיף 253(2) לחוק התכנון והבניה קובע כי: "נעברה עבירה לפי פרק זה על ידי תאגיד... (2) יואשם בעבירה גם כל אדם אשר בשעת ביצוע העבירה היה מנהל פעיל, שותף, או פעיל באותו תאגיד ואחראי לעניין הנדון, אם לא הוכיחו שהעבירה נעברה שלא בידיעתם או שנקטו כל האמצעים הסבירים להבטחת שמירתו של חוק זה". בסיכומי ב"כ הנאשמים נטען לראשונה כי יש לזכות את הנאשם בשל כך כי הוא רק אחד מבעלי מניותיה של הנאשמת ורק אחד ממנהליה, ואכן, מדו"ח רשם החברות עולה כי קיים מנהל נוסף, ואולם, ככל שברצון הנאשם היה לטעון לאכיפה סלקטיבית כלפיו, היה עליו להוכיח כי המנהל הרשום השני אכן מנהל גם הוא בפועל יחד עמו את העסק של הנאשמת, שאם לא כן, אין כאן אפליה. דבר בעניין זה לא הוכח ואף לא נטען, ואין אפוא, לשעות לטענה זו כיום.

סיכום

סופו של יום אפוא, וכאמור בתחילה, אני מזכה את הנאשמים מהעבירה שיוחסה להם בכתב האישום, וזאת, הן לגופו של עניין והן בשל הגנה מן הצדק הבאה לידי ביטוי בשיהוי הרב שנקטה המאשימה בהגשת כתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתנה היום כ"ז ניסן תשע"ו, 5.05.16 במעמד המתייצבים.

_____

אילן סלע, שופט

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן